

Пето съобщение
Дървото на живота

Пасажи от Писанията: Бит. 2:7-9; Откр. 2:4-5, 7; 22:2, 14; 2 Кор. 4:5; 5:14-15

I. В качеството Си на живота, Христос е реалността на дървото на живота, което е центърът на вселената; животът е целта на Божието сътворение (Бит. 1:26-28, 31; 2:7-9) и целта на Божието пълно спасение (Йн. 19:34; Римл. 5:10; Откр. 22:1-2, 14, 19):

- А. В Библията дървото на живота винаги символизира Христос като въплъщение на всички богатства на Бога като наша храна; това, че Бог постави човека пред дървото на живота, показва, че Той искаше човекът да Го приеме в себе си като свой живот, ядейки от Него органически и усвоявайки Го метаболитно, за да може Бог да се превърне в самият състав на съществото на човека—Кол. 2:9; Бит. 2:9; Йн. 1:4; 10:10; 14:6; 15:1; 6:35, 57, 63; 1 Кор. 15:45б.
- Б. В Откровение 2:7 дървото на живота символизира разпънатия (както се вижда от това, че става дума за парче дърво—1 Петр. 2:24) и възкръснал (за което се загатва в Божия живот—Йн. 11:25) Христос, Който днес се намира в църквата, чиято завършеност е Новият Ерусалим, в който разпънатият и възкръснал Христос ще бъде дървото на живота за храна на всички Божии изкупени хора във вечността (Откр. 22:2, 14).

II. Трябва да видим пречките, с които Божият живот се сблъсква в човека:

- А. Първият проблем, с който Божият живот се сблъсква в нас, е, че не осъзнаваме тъмнината на нашите човешки представи:
 - 1. Трябва да видим, че единственото важно нещо в християнския живот е как се грижим за живия Христос в нас—Гал. 1:16; 2:20; 4:19; Фил. 1:19-21; Еф. 4:13; 2 Кор. 3:18.
 - 2. Да бъдем християни, означава да не приемаме нищо друго освен Христос за наша цел; след като се спасят, много хора изпитват трудности в духовния си живот, защото не познават пътя на живота и не приемат Христос като свой живот.
- Б. Вторият проблем, с който животът се сблъсква в нас, е лицемерието—Мт. 6:2, 5; 7:5; 23:13-29:
 - 1. Духовността на човека се определя не от неговия външен вид, а от начина, по който той се грижи за вътрешнообитаващия Христос.
 - 2. Нашата природна доброта е лъжлива духовност и всъщност представлява голяма пречка за живота; изражението на живота е свързано с това да отхвърляме природния си нрав и предпочитание и просто да позволяваме на Христос да действа в нас и да ни разчупва.
 - 3. Ако винаги вършим всичко според собствения си нрав и според природното си същество, резултатът от това винаги ще бъде лицемерие.
- В. Третият проблем, с който животът се сблъсква в нас, е бунтът:
 - 1. Христос действа и се движи в нас, за да ни покаже волята Си и изискванията Си спрямо нас, както и Своето водителство и разправа с нас.
 - 2. Но ако не слушаме вътрешното чувство, а му се противим, и ако не приемаме Неговото водителство и не плащаме цената, това нежелание и противене е бунт.
 - 3. Най-сериозният и най-често извършваният от нас грях не е външен и видим; става дума за греха на непокорството към Христовото чувство в нас; Христос живее в нас и постоянно ни дава вътрешно чувство на живот—Римл. 8:6; 1 Йн. 2:27.
- Г. Четвъртият проблем, с който животът се сблъсква в нас, е нашата природна способност:
 - 1. Много братя и сестри наистина обичат Господа, ревностни са за Него и са много благочестиви; въпреки това техният най-голям проблем е силата и големината на техните способности и умения; в резултат на това Христос няма място и свобода на действие в тях.

2. Може да сме способни и талантиливи и да не считаме тези неща за грях или нечистота; вместо да презираме природните си способности, ние ги ценим; ако си останат неразчупени в нас, те ще се превърнат в проблем за Христовия живот.
- Д. Има едно-единствено решение за всички тези пречки в нас – трябва да преминем през кръста и да му позволим да ни разчупи; ако искаме Христовият живот да се движи безпрепятствено в нас, трябва да преживяваме разчупването на кръста и да му позволим да се разправи с тези пречки и да ги премахне—Мт. 16:24-25.

III. За да ядем Христос като дървото на живота, трябва да Му даваме първото място във всичко, което означава да Го обичаме с първата любов, бидейки ограничени от Неговата любов да Го считаме и приемаме за всичко в нашия живот—Откр. 2:4-5; Кол. 1:18б; 2 Кор. 5:14-15; Мк. 12:30; Пс. 73:25-26; 80:17-19:

- А. Да обичаме Господа с първата любов, да Му даваме първото място във всичко, означава да се храним с Него като дървото на живота; храненето с Христос като дървото на живота, тоест наслаждаването на Христос като наше животоснабдяване трябва да бъде главното нещо в църковния живот—Откр. 2:7; Йн. 6:57, 63.
- Б. Съдържанието на църковния живот зависи от наслаждаването на Христос; колкото повече Му се наслаждаваме, толкова по-богато ще бъде съдържанието; но за да ядем Христос като дървото на живота, за да Му се наслаждаваме като на наше животоснабдяване, трябва да Го обичаме с първата любов—Откр. 2:4-5.
- В. От една страна, строго погледнато, яденето от дървото на живота в Божия рай в Откровение 2:7 обозначава особеното наслаждаване на Христос като наше животоснабдяване в Новия Ерусалим в идещото хилядагодишно царство.
- Г. От друга страна, ние се наслаждаваме на разпънатия и възкръснал Христос като дървото на живота, хранителното снабдяване в нашия дух, като едно предвкушване днес в църквата; всяка местна църква е Божи рай, където Христос е дървото на живота за наше наслаждение.
- Д. Когато даваме на Господа първото място във всичко и продължаваме да ядем разпънатия и възкръснал Христос като дървото на живота през целия ден, тогава църквата – каквото и да е нейното състояние – се превръща в рай за нас; така че нашето чувство и отношение към църквата зависят от нашата ситуация.
- Е. „Ако не се наслаждаваме на Христос като дървото на живота в църковния живот днес, със сигурност няма да участваме в дървото на живота в епохата на царството. От личен опит мога да кажа, че днес църквата в Анахайм е рай за мен“—*The Collected Works of Witness Lee, 1994–1997*, том 5, „The Vital Groups,” стр. 157.
- Ж. Вътрешносъществената причина за запусвяването и упадък на църквата е, че Христос не бива възвеличаван от Божиите хора; те не Му отдават първенството, първото място във всичко; когато Божиите хора възвеличават Христос и Му отдават първенството във всички аспекти на своя живот, настъпва възстановяване и съживление—Пс. 80:17-19.
3. Христос трябва да има първото място не само в нашия живот, но и във всички наши съобщения; „ние не проповядваме себе си, а Христос Исус като Господ, и себе си като ваши слуги заради Исус“—2 Кор. 4:5; вж. Евр. 1:3; 8:1; 12:2; Пс. 80:1, 17-19; 110:1-7:
 1. В работата си трябва постоянно да връщаме хората обратно към центъра и да им показваме, че „Христос е Господ“; трябва да отдаваме на Господ Исус Неговото място на престола—вж. Пс. 1:1-4; Ис. 6:1, 3; Йн. 12:41.
 2. За да споделяме такова съобщение, ние самите трябва да бъдем разчупени от Бога и да позволяваме на Христос да има първото място в нас; нашето съобщение е просто нашата личност—2 Кор. 4:10-13; Йн. 12:24-26; вж. Лк. 12:49-50.
 3. Господните думи „много добре“ надвишават всички похвали на света; усмихнатото лице на небето надхвърля всички ядосани лица на земята; утехата на небето надвишава всички сълзи на земята—Мт. 25:21, 23; Ер. 1:7-9, 18-19; Дан. 4:26.

- И. За да отдаваме на Христос първото място във всичко, трябва да изпитваме нежна любов към Него като към наш Цар; тогава езикът ни ще бъде перо на бързописец, готово да опише нашата любов и хвала към Него с нашето преживяване и наслаждаване на Него въз основа на това, което Той е—Пс. 45:1-2; 2 Кор. 3:3, 6.
- Й. Да обичаме Господа с първата любов, да Му отдаваме първото място във всичко, означава да Го приемаме като наша централност – като наш скрепяващ център – и като наша универсалност – като всичко за нас; трябва да Го приемаме като център, съдържание и окръжност на нашата лична вселена—Кол. 1:17б, 18б.
- К. Да обичаме Господа с първата любов, да Му отдаваме първото място във всичко, означава да съзерцаваме Неговата красота и да се допитваме за съвет до Йехова във всички подробности на нашия християнски живот и работа—Пс. 27:4; Ис. Нав. 9:14; Фил. 4:6-7.
- Л. Да обичаме Господа с първата любов, да Му отдаваме първото място във всичко, означава да бъдем доминирани, управлявани, направлявани, водени и движени от слетия си дух, грижейки се за почивката в духа си и бидейки Негови пленници, които се молят така: „Господи, завладей ме. Направи ме Свой пленник. Никога не ме оставяй да победа. Винаги ме побеждавай“—2 Кор. 2:13-14.
- М. Да обичаме Господа с първата любов, да Му отдаваме първото място във всичко, означава да имаме ясно небе като страховит кристал с Божия сапфирен престол над него; това означава, че между нас и Господа няма никакви прегради и че сме изпълнени с небесната атмосфера, състояние и ситуация на Неговото управляващо присъствие, приемайки Го като наш Цар и позволявайки Му да управлява и царува в нас—Езек. 1:22, 26.
- Н. Само Царят Христос, царуващ на земята с победителите като Свои помощници в царстването, може да реши проблемите на днешния свят (Ис. 42:1-4); Христовото име ще се помни през всички поколения и ще се слави от народите чрез Неговите побеждаващи и съцаруващи светии (Пс. 45:16-17; Откр. 2:26).
- О. Победителите, които са типизирани от Сион, са бреговият плацдарм, чрез който Господ ще се завърне да завладее цялата земя—Пс. 48:2; Дан. 2:34-35.
- П. „Издигнете главите си вие, порти, / и издигнете се вие, вечни врати, / за да влезе Царят на славата. / Кой е Този Цар на славата? / Господ, силният и могъщият, / Господ, могъщият в бой... / Кой е Този Цар на славата? Господ на Войнствата – / Той е Царят на славата!“—Пс. 24:7-8, 10:
1. Портите са портите на градовете и народите; вратите са вратите на домовете на хората, а Христос е Желанието на всички народи (Аг. 2:7); общо взето, всички народи очакват да дойде Христос, но Той няма да дойде бързо според нашето човешко разбиране (2 Петр. 3:8-9); затова трябва да издигнем главите си и да чакаме и очакваме Неговото пришествие с дълготърпение.
 2. Царят на славата е Господ на силите (тоест на войнствата), завършеният Триединен Бог, въплътен в победоносния и побеждаващ Христос (Лк. 21:27; Мт. 25:31); Йехова е Исус, а Исус е въплътеният, разпънат и възкръснал Триединен Бог, Който е силен за воюване и е победоносен (1:21; Откр. 5:5).
 3. Той е Този, Който ще се завърне във възкресение с победителите Си, за да завладее цялата земя като Свое царство—Дан. 2:34-35; 7:13-14; Йоил 3:11; Откр. 11:15; 19:13-14.
- Р. Христос, Който седи на Божия престол, изглежда като сардис (чийто червен цвят символизира изкуплението) и яспис (чийто тъмнозелен цвят символизира живота с неговото богатство); затова, когато се подчиняваме на главенството на Христос и се намираме под Неговия престол, получаваме всичко, което Той представлява в Своето юридическо изкупление и органично спасение, за да имаме същия външен вид като Бога на слава в Неговия богат живот—4:3; 21:10-11а; Римл. 5:10.

С. Онези, които изперат дрехите си в изкупващата кръв на Христос, имат правото да се наслаждават на дървото на живота като свой вечен дял в святия град, Божия рай, във вечността—Откр. 22:14; 2:7.